

Ayaz

– S.E.G · 25 Aralık 2013

Camları kırık, kerpiç evde kırık günlük bir bebek, bebeğin yüzünde kırık yıllık unutulmuş, VİCDAN..

Herkes seni konuşuyor "Ayaz" bebek... Bütün gazeteler seni yazıyor.. komşularından biri diyor ki; "çok fakirlerdi, odun bulabilirlerse yakarlardı.." odun bulabilmek ne demek? Gazeteler bunu yazmıyor...

Fakirliğin işidir soğuktan donarak ölmek... Unutulmuşluğun, terk edilmişliğin işidir.. Adı "Ayaz" olanların, ayaz bir gecede, annesinin süt dolu göğsünden vazgeçip, soğuk mermerlere yatması, fakirliğin özüdür.. Kime dokunur bu sözler? Alkış tuttuklarımız, baş tacı yaptıklarımız da görür mü olanları? Görmek yeter mi olanları? Üç gün üzüldü, dördüncü gün unutmak değil mi hepimizin işi? Çok utanırız insanlığımızdan ama plazma televizyonlarda izleriz, camları kırık bir evde "soğuktan" ölen, kırık günlük bebeği.. Bebeğin yüzündeki ihaneti... Evet, ihanet doludur aslında, "dünyadan" haberi olmayan el kadar bebek.. Bakmayın öyle, herkes; her gün bir parça ihanet bırakmış, annenin süt dolu göğsüne.. Kimimiz yüz çevirmişliğimizi, kimimiz gamsızlığımızı, kimimiz yersiz alkışlarımızı.. Emdikçe almış içine; ihaneti, sefilliği, yokluğu, yoksulluğu..

Bütün bunlar bir gecede olup bitmemiş yani... Kırık yıllık kehanet, kırık günde dolarmış bir bebeğin ciğerlerine.. ve aslında onu öldüren "soğuk" geceler değilmiş, onu öldüren; bizim taştan, soğuk kalplerimizmiş..